8

Когато излязохме от офиса на Хронхра в коридора, вече спокоен, видях, че големият прозорец в дъното гледа към морето.

- Виж, морето! - възкликнах аз и Леа погледна натам.

Барманът усети, че се възхищаваме на гледката и ни направи жест да отидем до прозореца. Когато приближихме, изпитах не много приятно чувство от огромната височина, на която се намирахме, понеже прозорецът стигаше до пода и нямаше никаква защитна преграда. Иначе гледката, която се откриваше, беше наистина внушителна. Явно, този небостъргач беше от по-високите, защото на много от другите небостъргачи се виждаха покривите. В морето имаше много острови, които сигурно бяха изкуствени, защото имаха правилни форми. Между островите сновяха малки точки, които сигурно бяха лодки или корабчета, но бяха доста бързи. На много от островите имаше изобилна зеленина, но високо над дърветата се издигаха пилони, на върха на които имаше ветрогенератори. Някои от островите лъщяха целите и приличаха на оранжерии, само че в средата им се издигаха високи като небостъргач кули.

Островите не бяха само в залива, а и извън него. Виждаха се чак до хоризонта. Може би и отвъд хоризонта имаше такива острови. Свободната площ се оползотворяваше.

От носа на полуострова, който в нашия свят беше Галата, се проточваше ивица, която отиваше на север. Краят й не се виждаше. Вгледах се и разбрах, че това нещо е мост, чиито опори обикновено бяха на островите, над които минаваше. По този мост постоянно проблясваше

нещо. След като понапрегнах очите си, успях да разбера, че по него върви постоянна колона от превозни средства в двете посоки. Трудно беше да различа колко са платната, но явно не бяха само две.

В един момент се сетих и извадих смартфона си и направих серия от снимки. Ако се върнех у дома, щях да ги показвам с думите „Ето, това е Варна в едно друго измерение!“

Над залива започна да се смрачава.

Бяхме се нагледали и се запътихме към асансьора. Бяхме само тримата – аз, Леа и барманът. Господин Нора и другият полицай бяха изчезнали.

Сега видях, че има цяла редица от врати на асансьори. На един таблет отстрани се виждаха всички асансьори и всеки можеше да прецени към кой да се насочи. И ние се насочихме към онзи асансьор, който се приближаваше към нашия етаж. Навсякъде имаше обозначения със странната писменост, но за съжаление не ми бяха ясни. Може би някое от тях показваше номера на етажа.

Когато влязохме в асансьора, видях, че над този етаж имаше още много. Асансьорът пое надолу и аз се опитах да броя етажите. Успях да преброя около сто и двайсет, но на два или три пъти се пообърках, така че не бях сигурен за точния брой.

След две-три минути излязохме от асансьора и пресякохме огромното фоайе. Пред небостъргача барманът извади джобния си телефон, който веднага прие формата на дланта му, и докосна няколко пъти дисплея. Направи ни знак да почакаме. Не след дълго, пред нас спря едно превозно средство, подобно на кола, и страната откъм нас се разтвори нагоре и надолу. По-скоро, това беше

микробусче. Вътре нямаше жива душа! Досетих се, че това е колата на бармана и той си я беше извикал.

Барманът ни покани да седнем на предната седалка. Там имаше място сигурно за четирима. Видях, че пред всяка седалка имаше таблет. Барманът докосна този пред себе си и след още няколко докосвания колата потегли. Скоростта й беше доста висока, предполагам далеч над сто километра в час.

Скоро спряхме пред бара. Слязохме и тримата, а барманът отново извади джобния си телефон, докосна го няколко пъти и колата замина нанякъде. Сигурно я изпрати в гаража. Казвам в гаража, защото през двата дена, докато изминах няколко километра по тротоарите на този град, не видях нито една паркирана кола.

Влязохме в бара. Барманът ни направи знак да отидем да хапнем и пийнем по нещо. Той извади от известните бисквити и наля по една чаша от някакво питие, което беше с много по-добър вкус от онези, които бяхме пили през тези два дена. Явно барманът ни черпеше с нещо по-специално.

След като се нахранихме, барманът с мимики показа, че има намерение да си ляга. Той отиде в своята стая, а ние с Леа отидохме в своята.

Когато затворих вратата, Леа ме попита:

- Каква всъщност беше тази жена?

- Разбрах, че тук попаднала преди около петдесет години – отговорих аз. - Във Варна била партийна секретарка в някакво предприятие. Тук й казват Хронхра.

- Само това ли разбра? - учуди се Леа.

- Ще ти прехвърля разговора на твоя смартфон – казах аз. - Записах го. Можеш да си го слушаш колкото искаш.

- Да, добре ще бъде – кимна Леа.

Извадих смартфона си и прехвърлих записа на разговора ми с Хронхра в таблета, а след това и в смартфона на Леа. След това прехвърлих и снимките в таблета.

- Смятам да си лягам по-рано тази вечер, защото утре сутринта ще трябва да опитаме да се приберем – съобщих решението си на Леа.

- Добре – съгласи се тя. - И аз ще си лягам. Няма какво друго да правя. Пък и днес от това сноване и емоциите след това, се чувствам доста изтощена.

Преди да си легна, все пак, потърсих информация за Хронхра в таблета на стената. Успях да напиша името й, понеже знаех знаците от името на града. Първият и вторият знак бяха еднакви, третият знак повтаряше първия, а четвъртият беше същият като последния знак в името на града.

Появиха се огромно количество попадения. Имаше много снимки, от които можеха да се пускат клипове. Явно Хронхра наистина беше известна.

Нямах сили да разглеждам информацията за Хронхра и си казах, че ако не успеем да се приберем у дома, тогава ще се занимавам с това.

След това си легнах и бързо заспах.

На сутринта се събудих преди да се обади смартфонът ми. Беше около пет и половина. Станах и отидох до банята, където дълго се обливах с почти студена вода. Времето не беше прохладно, дори и през нощта. Когато излизах от банята едва не се сблъсках с Леа. Тя също се беше събудила.

- Ще тръгваме ли? - попита тя.

- Веднага щом се приготвиш – отвърнах аз.

- Само пет минути – каза тя.

След по-малко от пет минути тя беше готова и бързо прибрахме в чантата еднодневка малкия си багаж – таблета и соларното зарядно.

Когато минавахме през бара, в него нямаше жива душа, но пред него барманът почистваше с някакъв уред, подобен на миещите прахосмукачки.

Когато ни видя, барманът ни направи знак да го почакаме. Прибра прахосмукачката в бара, извади джобния си телефон и го докосна няколко пъти. Входната врата на бара се затвори. Явно с телефона си служеха като универсално средство за комуникация и сигурност.

Тръгнахме към мястото на невидимата врата. Нямах представа какво знаеше барманът, но сигурно имаше някаква информация. Докато вървяхме, не разговаряхме помежду си с Леа, за да не се почувства барманът неудобно. Аз правех снимки на някои по-характерни небостъргачи или на странните витрини, покрай които минавахме.

Когато стигнахме до кръстовището, на което трябваше да поемем надясно, барманът се поколеба. Аз му обясних със знаци, че ние с Леа сме в тази посока. Той закима и тръгна с нас.

Отдалеч съзрях тълпа на мястото на невидимата врата.

- Какво е това, по дяволите! - възкликнах аз.

- Хора – каза безразлично Леа.

- Да, но те са точно на мястото – неспокойно отвърнах аз.

- Е, може да е случайност – със същия тон продължи Леа. - Може да чакат да отвори магазинът там или да влязат в небостъргача, където са им офисите.

- Толкова рано ме съмнява – поклатих глава. - Шест и половина е.

- Ще видим – успокои ме Леа.

Когато наближихме мястото, успях да преценя, че там има поне стотина души. Виждаха се и полицейски гащиризони. Явно не беше случайност.

В центъра на множеството видяхме Хронхра!

- Здравейте! Здравейте! - извика Хронхра, когато приближихме. - Тук съм, както се разбрахме.

- Значи, решихте да опитате? - попитах аз.

- Да – отвърна тя. - Ще рискувам.

В този момент смартфонът ми иззвъня.

Беше синът ми.

- Какво става? - обади се той и гласът му беше бодър.

- Всичко е окей – отговорих аз. - Пак сме до невидимата врата.

- И ние – каза той.

- Кои вие? - попитах изненадан.

- Събрахме се тук с приятели – отвърна той. - Намерихме мястото.

- Добре – успокоих се аз. - Можеш ли да хвърлиш нещо през вратата?

В този миг един клон тупна на тротоара.

Аз го взех и казах на сина си:

- Връщам ти го.

- Тук е – обади се той.

- Значи, ще минаваме – заявих аз. - Първо Леа.

Тя се сбогува с бармана и мина през вратата.

- Тук е – уведоми ме синът ми.

- Сега минава Хронхра – съобщих аз.

- Кой? - учуди се синът ми.

- Ще разбереш – успокоих го аз.

- С мен ще дойдат няколко души – каза ми в този момент Хронхра.

- Няма проблем – съгласих се аз. - Те ще минат след мен.

Преди да мина през невидимата врата, се ръкувах с бармана за сбогуване. Когато се озовах отново във Франга дере, видях, че всичко е по старому. Дървото си лежеше прекършено и никой не беше се занимавал да разчиства. Забелязах обаче, че дървесината на мястото на прекършването беше започнала да променя цвета си.

След мен дойдоха няколко мъже и жени, сред които и господин Нора, но никой от тях не носеше униформа и бяха облечени съвсем скромно.

- Господин Нора се съгласи да мина през вратата, но само с охрана – обясни ми Хронхра.

- Това е добро решение – казах аз. - И какви са намеренията ви?

- Първо ще проучим положението – започна да обяснява Хронхра. - След това ще предприемем стъпки за установяване на контакт.

- Това не е добра идея – казах аз. - Ще ви използват. Никой от властта не бива да научава за вас. Ще поиска технологии, помощи и какво ли не и всичко това ще бъде насочено срещу обикновените хора.

- Няма да предприемем нищо, преди да сме получили достатъчно информация – увери ме Хронхра.

- И как ще я получите? - поинтересувах се аз.

- Всички, които идват с мен, говорят български, защото по произход са от Варна – техните родители или прародители за минали през невидимата врата – обясни Хронхра.

- И господин Нора ли? - изненадах се аз.

- Да – потвърди Хронхра. - Защо мислите, че ви доведе при мен? Вярно, че той е от трето поколение и не говори много, но разбира почти всичко.

- Добре – казах аз. - Откъде ще започнем?

- Само ще ни помогнете да се снабдим със средства – отговори ми Хронхра. - Не искам да ви замесвам. Може да се окаже опасно.

- Ами вече ме замесихте, като дойдохте тук – разперих ръце. - Плюс това, трябва да ви наглеждам, да не направите някоя глупост.

- Каква глупост? - не разбра Хронхра.

- Да се свързвате с властите и да си предлагате услугите - поясних аз.

- Не се безпокойте – каза тя. - Ще поддържам връзка с вас. Сега как да отидем до златарски магазин?

- До златарски магазин? - подскочих аз.

- Да – Хронхра отвори една кутийка, пълна със златни пластинки. - Нали ви казах, трябва да се снабдим със средства за ежедневни разходи и за да си осигурим жилища.

- Ясно – кимнах аз.

Тогава синът ми каза:

- Ще ви закараме до центъра, там има няколко златарски ателиета.

Преди да напуснем мястото, където беше невидимата врата, хората на Хронхра заровиха някакво устройство.

- Това е предавател – обясни Хронхра. - За да поддържаме връзка с Хронда.

После отидохме до горския път и там видяхме цяла редица коли. Приятелите на сина ми бяха дошли с колите

си.

Аз и Леа се качихме при сина ни заедно с Хронхра. Тя ми каза:

- Ще трябва да се снабдим и с такива джобни телефони като вашия.

- Проблем ще са сим-картите – казах аз.

- Какви карти? - не разбра Хронхра.

- Това са малки карти, които се слагат вътре и чрез тях се управлява достъпът до безжичната телефонна мрежа – обясних аз.

- Разбрах – кимна Хронхра, – и при нас е нещо подобно.

- Само че трябва да имате лични карти, за да си ги активирате – продължих аз. - Преди беше свободно, но въведоха ограничения. С цел да се попречи на разни измамници и престъпници.

- Добре – кимна Хронхра. - Вие няма ли да можете да ми вземете такава сим-карта?

- Ще мога, щом е за вас – съгласих се аз. - Обаче трябва да имате пред вид, че е незаконно.

- В никакъв случай няма да ви навредя – категорично каза Хронхра.

През това време навлязохме в града. Хронхра гледаше с интерес и клатеше глава.

- Наистина – каза тя. - Варна се е променила много. Не мога да я позная. Но навсякъде е много мръсно. Толкова прахоляк. Колите бълват черен дим. Това е убийствено.

- Защо ли ви трябваше да се връщате след толкова години, прекарани в Хронда? – попита Леа. - Това е само първото впечатление. След него ще има още доста разочарования.

- Мислите ли? - погледна я Хронхра.

- Предполагам – отвърна Леа. - И горещо се надявам да не изляза права. Но същевременно нещо ме гложди и ми подсказва, че съм права.